

Sygn. akt V CSK 213/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa T. M.

przeciwko Ł. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego w W.

z dnia 23 lipca 2015 r., sygn. akt X Ga (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 lipca 2015 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga natomiast wskazania, że określony przepis prawa,

mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Zarówno, gdy chodzi o zagadnienie prawne, jak i o wykładnię przepisów prawa, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania warunkowane jest tym, aby ocena zagadnienia prawnego i potrzeba wykładni przepisów prawa miały znaczenie dla wyniku sprawy.

Wskazane przez skarżącego jako zagadnienia prawne kwestie odnoszące się do problemu formułowania zarzutów apelacyjnych oraz rozumienia systemu apelacji pełnej nie odpowiadają przesłance przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W zakresie pierwszej kwestii skarżący oczekuje przedstawienia swoistej instrukcji sporządzania prawidłowej apelacji, co nie stanowi zagadnienia prawnego. Z kolei druga kwestia została wyczerpująco przez Sąd Najwyższy wyjaśniona w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008, nr 6, poz. 55).

Powołując się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący wskazuje, że wykładni wymagać mają przepisy art. 381 w zw. z art. 380, art. 368 § 1 pkt 4 i art. 217 § 1, art. 386 § 4, art. 398³ § 3 i art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. Spośród tych przepisów zarzuty skargi kasacyjnej nie obejmują przepisów art. 368 § 1 pkt 4 i art. 217 § 1 oraz art. 398³ § 3 i art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c., co oznacza, że ewentualna potrzeba ich wykładni nie stanowi okoliczności uzasadniającej rozpoznanie skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004, nr 12, poz. 211). Podnoszona przez skarżącego kwestia, czy w świetle art. 381 k.p.c. dopuszczenie przez sąd drugiej instancji nowych faktów lub dowodów jest zasadą, czy wyjątkiem, ma charakter abstrakcyjny i nie ma związku z tym, czy w okolicznościach sprawy przepis ten został zastosowany prawidłowo. Nie ma też powodów do przyjęcia skargi kasacyjnej z powodu potrzeby wykładni art. 386 § 4 k.p.c. Skarżący zarzuca bowiem naruszenie art. 386 § 1 i 4 k.p.c., twierdząc, że sąd bezpodstawnie oddalił apelację, podczas gdy powinien wydać wyrok kasatoryjny, jednak jego argumentacja nie dotyczy wykładni przepisu art. 386 § 4 k.p.c., w tym tego, jak rozumieć pojęcie nierozpoznania istoty sprawy, lecz tego, czy katalog sytuacji

uzasadniających wydanie wyroku kasatoryjnego wynikający z art. 386 § 2, 3 i 4 k.p.c. jest zamknięty.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj